

зирате ангелитѣ, на които малкитѣ сж дѣца.“ Когато искаме да разцѣпимъ едно дѣрво, най-първо издѣлваме малки остри клинове, и тѣ, като влѣзатъ, отварятъ мѣсто за голѣмитѣ. Ако клиноветѣ бждатъ голѣми и тѣпи, какъ ще се забиятъ? Тѣй че, малкитѣ нѣща отварятъ пжтъ на голѣмитѣ. И въ свѣта цѣлиятъ процесъ на развитието върви отначало съ тия дребни нѣща, които вие прѣзирате; на тѣхъ се дължи всичкиятъ прогресъ на вселената. Ние казваме, че ралото цѣлъ свѣтъ храни, че, като изоре орачътъ добръ нивата и я посѣе, тя дава голѣмо плодородие. Това е тѣй, но не бива да забравяме и ролята, която играятъ ония милиарди червейчета, които сжщо прѣбораватъ нивата. Понеже сме възпитани тѣй, че да прѣзираме слабитѣ, ние, и като влѣземъ въ Християнството, носимъ, подъ овчата кожа, инстинктитѣ на вълка, и вижъ, че по едно врѣме подъ тая невинна прѣмѣна си покажемъ своитѣ нокти; не забравяме своитѣ стари навици: щомъ нѣкой ни вземе единъ грошъ — скоро прошение въ сжда. Открадне ли 5—10 хиляди лева — „А, bravo!“ му речемъ. Обаче, онзи, който краде много, не е придобилъ този навикъ изеднѣжъ; най-напрѣдъ той е взелъ отъ баша си едно петаче, послѣ — единъ гологанъ, послѣ — грошъ, петъ гроша, десетъ гроша и т. н. Въ всѣко отношение този законъ е вѣренъ. Когато прѣзираме малкитѣ причини, ние пропускаме голѣмитѣ послѣдствия въ работата. Мога да кажа, че всички сегашни наши нещастия, общи и частни, се дължатъ на това прѣзрѣние на малкитѣ нѣща въ миналото. И затуй Христосъ се обръща къмъ Своитѣ ученици и имъ казва да не